

ΝΑ ΖΗ ΚΑΝΕΙΣ Η ΝΑ ΜΗ ΖΗ;

ΙΣ τὸν κήπον τοῦ Ζαπ-
πείου.

Τὰ φύλλα πίπτουν χλω-
μά. Ὅπισθεν τοῦ Παρ-
θενῶνος δακτύλιοι κα-
τακόκκιντοι ἐναλάσσουν
σχῆμα μετὰ ἀραιὰ νέφη,
ἀναιδῶς συμπλεκόμενοι.

Ἡ Νιόβη, Τευτονίς
διδασκάλισσα, ῥεμβάζει
ἐπὶ ἐνὸς πάγκου. Μοιράζει τὰ βλέμματά της μεταξὺ
τοῦ στερεώματος καὶ τοῦ μονάκριβου χρυσοῦ σειρη-
τίου τοῦ πιλῆχιου τοῦ ἐξ ἀποστάσεως ἐνεδρεύοντος
ἀξιωματικοῦ.

Καὶ τί δὲν σκέπτεται! Εἶνε μίξ καὶ αὐτή, ἡ ἐκα-
τομμυριοστή, θηρεύτρια τῆς Χαράς τοῦ Γκαίτε.

Ἐρρέμβασε, ἐρρέμβασε... μέχρι... συναχώματος.

Καὶ... ἔφυγε μετὰ τὰ δύο παιδάκια τὰ ὁποῖα συνώ-

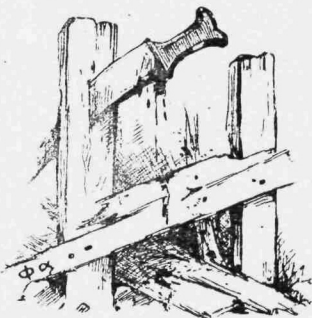

δευε, ὅτε τὸ βάρος τῶν ἐνδυμάτων της τῆς φαίνεται
ἐλαφρότερον.

ὦ, ὁ ἔρως τὰ πάντα ἐλαφρύνει!

Ἀργὰ μόνον, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἀπέστειλε
διὰ λούτρου μίαν ἐπιστολήν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἤρχιζε
μετὰ τὸ: «Νὰ ζῇ κανεῖς ἢ νὰ μὴ ζῇ;» καὶ ἠθέλησε
νὰ ἀμείψῃ τὸ χαμίσι, ἀνεκάλυψεν ὅτι τῆς ἔλειπε τὸ
πορτοφόλι, καὶ ἐπέστη ὅτι καλὸν εἶνε νὰ ζῇ κα-
νεῖς, ἀλλ' ὅταν κάμνῃ κόρτε, καλλίτερον εἶνε νὰ
βλέπῃ καὶ τὰ θυλάκια.

Η ΧΟΡΔΗ

πλατεῖα τοῦ θεάτρου
γεμάτη.

Ὅλοι ὠμολόγουν
ὅτι τὸ κονσέρτο τῆς
ἐσπέρας ἐκείνης ἦτο
ἀπὸ τὰ ἐπιτυχέ-
στερα.

Ἀνυψώθη ἡ αὐ-
λαία καὶ ἐνεφανίσθη
ὁ περίφημος βιολι-
στής. Ὑπεκλήθη μὲ τὴν ἀρετὴ ἀδεξιότητα ἥτις χα-
ρακτηρίζει τοὺς συμπατριώτας του Γερμανοὺς, ὕ-
ψωσε τὸ βιολί του, δὲν εἰξέυρω καὶ ἐγὼ πόσες λίρες
ἐστοίχιζε, καὶ τὸ ἐτοποθέτησε ἀριστερὰ μεταξὺ τῆς
σιαγόνης καὶ τοῦ ὅμου καὶ ἤρχισε νὰ παίζει μετὰ μίαν
γλυκυτάτην θωπεϊάν. Τὸ ἀκροατήριον ἐκρέματο
ἀπὸ τὸ δοξάρι τοῦ καλλιτέχνου.

Αἱ μελωδίαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας. Ἄλλοτε ἀργὰ.
ἄλλοτε γλήγορα, ἀπέδιδε μετ' ἐξόχου τὴν ἐσπέραν
ἐκείνην ἐμπνεύσεως μίαν ῥαψωδιάν τοῦ Λίστ.

Εἰς τὰ παρασκήνια διάφοροι συνάδελφοι καὶ
ἐπισκέπται συνωθοῦντο διὰ νὰ καμαρώσουν τὸν
διδάσκαλον.

Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ παρασκήνια ἦτο καὶ ἡ κυρία
τοῦ καλλιτέχνου, Βοεμὶς, συναρπάζουσα ἡ μᾶλ-
λον δολοφονοῦσα ψυχὰς μετὰ ἡμίσειαν ἀκτῖνα βλέμ-
ματος. Καὶ ἦτο ἀφοσιωμένη εἰς τὸν θρίαμβον
τοῦ ἀνδρός της.

Ἄλλ' ἡ μουσικὴ ἡ ὁποία κατευανάξει τὰ νεῦ-
ρα καὶ καθυποτάσσει τὰς αἰσθήσεις, δὲν ἐπενήρ-
γησε καθόλου εἰς τὸν Τιτίκον, δανδὴν πρώτης
τάξεως καὶ... ἀταξίας. Ἀλειμένος μετὰ μῦρα
ἐγγώρια καὶ ξένα, μετὰ τὸ φράκτο του, μετὰ τὸν ἀ-
ριὸν μύστακα συντεταγμένον ὑπὸ τὰς ἐπανειλη-
μμένας ἐπαφὰς νωποτάτης μαντέκας, κομψὸς,
μυωπαζων, μετὰ ἀρχαίαν φαλάκραν, ὁμοιάζου-
σαν μετὰ ἀνατέλλουσαν ἡμισέληνον εἰς κορυφὴν
δάσους. Ἡθέλησε τὸ ψῆχος τὸ ὁποῖον ἤρχετο
ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς νὰ ἐλαττωσῇ διὰ μᾶς
φλογὸς ἐρωτικῆς. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπλησίασε
τὴν κυρίαν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν πειροζῇ ἐρωτο-
τροπῶν, ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ παίξιμο τοῦ ὅς σὺ ζύγου-
καὶ καταλήξας εἰς τὰ ὠραία μάτια τῆς σὺ ζύ-
γου. Ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ μάλιστα ὅτι ἦτο σύζυγος
ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς, ὕψωσε καὶ αὐτὸς, φλυαρῶν
ἀδιακόπως, τὴν ἀριστεράν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς

τὸ πρόην καθιστὸς ἓνα βόστρυχον γαλυστερόν, παραστρατήσαντα τῆς κόμης.

Αἶφνης ἀκούεται ἐν κρᾶχ!

“Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ διαστελλονται. Τί ἄτυχία! Μία χορδὴ τοῦ βιολιοῦ εἰς τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τοῦ θριάμβου ἐθραύσθη. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἓνα ἄλλο κρᾶχ δυνατώτερον συνέπεσε μὲ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἦτο κόλαφος μεγάλῃς δυνάμεως κατὰ τῆς φρεσκοξυρισμένης παρειᾶς τοῦ ἐνοχλητικοῦ δανδῆ.

Ἡ κυρία τοῦ καλλιτέχνης στενοχωρηθεῖσα διότι ἡ φλυαρία τοῦ δανδῆ εἶχεν ἀνέλθῃ ἤδη ὅλην τὴν κλίμακα τῆς ἀναιδείας, ὅπως τὸ βιολί τὴν κλίμακα τῆς ἁρμονίας, καὶ ἐπιθυμοῦσα κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως νὰ εἶνε εἰς αὐτὰς μόνον ἀφοσιωμένη, εἰς τὸ σπάσιμο τῆς χορδῆς ἀνετινάχθη καὶ ἡ χεὶρ ἥτις ἐπρόκειτο καὶ αὐτὴ νὰ συντείνῃ, δια χειροκροτήματος εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ συζύγου, ἐχειροκρότησε τὸ πρόσωπον τοῦ δανδῆ.

Μετὰ τὸ κρᾶχ τοῦ βιολιοῦ ἐπῆλθε κάποια χασμωδία.

Μετὰ τὸ κρᾶχ τοῦ μπάτσου ἐπῆλθε ἡ σχετικὴ λιποθυμία.

Καὶ ἐνῶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου συνεζήτουν διὰ τὴν νεύρα ἥτις ἔσπασε τὴν χορδὴν, εἰς τὰ παρασκήνια ὠμίλουν διὰ τὰ νεύρα τῆς κυρίας, ἥτις ἔσπασε καὶ αὐτὴ τὰ . . . μοῦτρα τοῦ θαυμαστοῦ της, ὅστις φλυαρῶν ἐθίξε τὴν εὐαίσθητον χορδὴν τῆς κυρίας, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐμελοποίησε τότε εἰς τὰς παρειὰς τοῦ ἓνα σονέτο πέντε δακτύλων!

Ὁ καλλιτέχνης ἔμαθεν ἀργὰ τὸ γεγονός. “Ὁρμησε νὰ θραύσῃ τὸ βιολίον του — δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ πόσες λίρες εἶχε — κατὰ τῆς φαλάκρας τοῦ Δὸν Ζουον, ἀλλ’ ἐκεῖνος εἶχε γίνῃ ἄφαντος. “Ὅταν δὲ οἱ συνάδελφοί του τὸν συνεβούλευον νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐπιτυχίαν του ἐμουρμούρισε ψηλαφῶν τὸ μέτωπόν του.

— “Αἶ! αὐτὴ ἡ χορδὴ! Κατέστρεψε τὸ κονσέρτο μου καὶ τὴν . . . γυναῖκα μου.

Καὶ ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὸ κρᾶχ τὸ διπλοῦν ποῦ τοῦ συνέβη.

ΜΕ ΤΟ ΜΠΑΡΔΟΝ, ΚΥΡΙΟΣ . . .

Ἐ τὸ πρῶτο ψυχὸς προχθές, ἐνῶ ἡ μαγικὴς χορδέλλης τῆς Ἰρίδος ἐσελάγιζαν εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὸ τόξον περιετριγυρίζετο ἀπὸ ἀραιὰ συννεφάκια, μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἰς τὰ τζάμια τοῦ ὁποίου συνετρίβετο μία τρελλὴ ἀκτίς τοῦ

ἡλίου, ἐκάθητο συμμαζωμένη, δειλὴ, μὲ κάποιαν ἀόριστον νωγέλειαν. Τὰ μάτια της εἶχον μὲ μίαν παράδοξον ἐπιμονὴν προσηλωθῇ εἰς τὸν βρεγμένον δρόμον. Ταινία μεταξωτὴ ἐτυλίσσετο περὶ τὸν λαϊμόν

Αἶφνης ἀκούεται ἐν κρᾶχ!

Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἓνα ἄλλο κρᾶχ . . .

της, κόκκινο δ' ἐπανοφωράκι ἀνεδείκνυνεν περισσότερον ἀκόμη κομψὴν τὴν προτομήν της. Προτομήν διὰ τὴν παράστασιν τῆς ὁποίας τὰ πινέλα θὰ ἐξήυτελλίζοντο ἐμπρὸς εἰς τὸ πρωτότυπον.

Ἐξω, ἄνεμος ἐφυσούσε σφοδρὸς, κατάψυχρος. Οἱ περιπατοῦνται ἀραιοί, τρέχοντες, ῥιγοῦντες.

Ἀφ' ἧς ραγίζεται ἡ ἀδιαφορία της. Μορφή συμπαθὴς, γνωστὴ ἐμφανίζεται, μορφή ἡ ὁποία ἕνα βράδυ τὴν ἔκαμε νὰ προσηλώσῃ ἐπάνω της μὲ ἀκαταγώνιστον δύναμιν τὰ μάτια της. Εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πολλὰν εἶχε περιβάλλει διὰ τοῦ βλέμματός.

Ἡ ἀνησυχία της προδίδεται καὶ ἐκεῖνος ἐννοῶν τὸ ἐνδιαφέρον της αὐξάνον κάθεται κάτω εἰς τὸν δρόμον, δερόμενος ἀπὸ τὸν κνινώδη ἄνεμον, κατακόκκινος ἀπὸ τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνέκτανον νὰ μετριάσῃ τὸ ἄφθονον ἄλλως τε πῦρ... τῆς καρδίας. Καὶ ἀλληλοκυττάζονται, ὅτε χεῖρ βαρεῖα τὸν ἀποσπᾷ τῆς θέσεώς του.

— Τὴν γυναῖκα αὐτῆς, κύριος, τὴν ἀγαπᾷ καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπω . . .

Ἡ θέσις τοῦ ἀτυχοῦς νέου συρομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιδρομῆως κουτσαβάκη, ἦτο δεινὴ! Ἐνώπιον ἐκείνης νὰ ἐξευτελίζεται ἔτσι, νὰ διασύρεται, ὦ! ἦτο φρικτόν. Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν οὔτε ν' ἀπολογηθῇ.

— Ἀκόμα κάθεται βρέ: Αὐτὴν καὶ πάνω . . .

Καὶ τὴν δεικνύει ὁ ἀδυσώπητος ἀντεραστὴς καὶ στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον. Ἀλλὰ ποῖα ἀπογοήτευσις! Ἡ χεῖρ τοῦ κουτσαβάκη πίπτει ἀπὸ

τὸ σακάκι τοῦ πρώτου ἐραστοῦ· καταδιβάλλει ὡς ἐπιπλησόμενον παιδίον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἐν βῆμα.

Μεγαλειτέραν ἐκπλήξιν αἰσθάνεται καὶ ὁ προσβληθείς. Ἄναυδοι καὶ οἱ δύο.

Τὴν σκηνὴν τέλος λύει ὁ δεύτερος.

— Μὲ τὸ μπαρδόν, Κύριος· δὲν εἶνε αὐτὴ! Ἐπῆρα τὴν μάνα γιὰ τὴν κόρη. Μὲ τὸ μπαρδόν . . .

Ἐν τούτοις, ὁ ἀρεμάνιος κουτσαβάκης τὸ κόβει μὲ τρόπο λάσπη, γλυστρῶν ἐπάνω εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου, ἐνῶ ὁ ἄλλος, κατακόκκινος ὄχι πλέον ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀλλὰ ἀπὸ στενοχωρίαν, φεύγει εὐρίσκων πολὺ εὐθηνὸν τὸ ἀντίτιμον τοῦ παθήματος του, ἀντίτιμον τὸ ὁποῖον ἀντιπροσώπευσε ἐν πενιχρὸν pardon καὶ αὐτό, καταχευορρηγμένον.

Ὁ ἄνεμος συρρίζει ἀκόμη, ἡ ἀκτίς ὅμως τοῦ ἡλίου ἔδωσε πλέον· εἰς τὸ σκότος ὅπερ βραδέως, κατήργητο ἐπὶ τῆς πόλεως ἐγάθη ἐκεῖνος, κατάκαρδα λυπημένος καὶ εἰσηλθὼν εἰς ἐν ποτοπωλεῖον διὰ νὰ πνίξῃ εἰς τὸ οἰνόπνευμα τὴν ὀργὴν του καὶ τὴν θλίψιν, ἐνῶ ἐκείνη, οἶμοι! τὸν διέγραψε ὀριστικῶς πλέον ἀπὸ τὰ κατὰστιχά της.

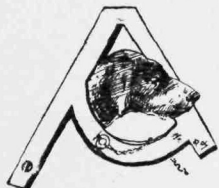
Τὴν ἐπομένην ἔπεμψεν ἐκείνη ἐρωτικὸν γράμμα εἰς ἕνα ἄλλον, πρῶτον ἐξάδελφον τοῦ πρώτου καὶ νῦν πρῶτον φίλου της.

Θ. Ἀνδρέου

Τὸ αἶνιγμα τοῦ διδασκάλου. — Ἡ μεγαλειτέρα δύναμις. — Ἡ μαγικὴ ράβδος. — Γυνὴ ξανδρωθεῖσα. — Ὁ μύθιος. — Κατσαρὰ μαλλιά, στριμμένο μουντάκι, ἀρπάγη καὶ δίκτυ. — Οἰμωγαὶ θανάτου. — Οἱ κλίβανοι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. — Ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα.

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΚΟΜΗ ἐνθυμοῦμαι τὸν γηραιὸν διδασκάλον μας ὅστις μὲ ὑπομονὴν εὐαγγελικωτάτην ἐζητεῖ ἀπὸ τὰ μικρά μας κρανία τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος: «Ποία εἶνε ἡ μεγαλειτέρα δύναμις». Καὶ ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνεγνώριζομεν ὡς τοιαύτην τὴν ράβδον ἡ ὁποία ἐπιπτε βροχηδὸν εἰς τὴν ράχιν μας, ἐσιωπώμεν, ἐνῶ αὐτὸς μὴ γνωρίζων περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς, ἔλεγε: «Δὲν σᾶς κόβει, δὲν σᾶς κόβει!» Δι' ἡμᾶς τοὺς τότε Οἰδιποδας, ζυμεῖν ἀνεξιχνίαστος ἀκόμη τοῦ σοφοῦ διδασκάλου ἡ ἰδέα περὶ τῆς μεγαλειτέρας δυνάμεως. Τώρα ὅμως, ὅτε εἰς τὸ σχολεῖον

τοῦ κόσμου ἐδιδάχθη τὰ πραγματικὰ γράμματα, πολλὰκις ἀνεμνήσθη τοῦ αἰνίγματος τοῦ διδασκάλου μου καὶ χωρὶς τὰ παραλλίσω τώρα τὸ κεφάλι μου — τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἦδη ἔχει καὶ κάποιες ἀξιώσεις — κατόρθωσα νὰ συμπεριλάβω ὅλην τὴν τεραστίαν αὐτὴν δύναμιν εἰς μίαν λέξιν. Καὶ ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἡ Πρόδοσις.

Δὲν ἠξέρω πῶς τὴν ἀντιλαμβάνονται οἱ πολλοὶ τὴν δύναμιν αὐτὴν. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἂν τὴν χαρακτηρίσῃ τις ὡς γυναικα μὲ ἀνδρικά χαρίσματα, δὲν θὰ ἀστοχῇ.

Τῆς προόδου αὐτῆς ἀνεμνήσθη ἐσχάτως ὅταν ἀνέγνωσα ἕνα πολὺ φιλανθρωπικὸν τρόπον πνευμοῦ τῶν σκύλων, τῶν τοσοῦτον ἐπιεικῶν κατὰ τὰ καύματα, τῶν ἀδεσπότων καὶ ἀσθμαίνοντων κυνῶν, οἵτινες ἀλλοτε ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀπάνθρωπον δικαιοδοσίαν τοῦ μπόγια. Τὸ βασιλεῖον τοῦ μπόγια αὐτοῦ ἐκλήρισθη ἐκ βαθέων ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Κ' αἰῶνος, εἰσηλθε δὲ καὶ τὸ ρυπαρὸν αὐτὸ κατασκευάσμα τῆς πολιτείας εἰς τὰς δέλτους τῆς ἐθνογραφίας, ὡς ἀνάμνησις παρελθόντος. Καὶ ἀξίζει